

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 28 грудня 2004 року - 3 січня 2005 року № 49 (60)

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ВІКТОР ЮЩЕНКО:

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ ВАС!

Дорогі друзі!

Перша новина – сталося!

Це перемога українського народу, української нації. Можливо, ми йшли до цього декілька століть. Ми 14 років були незалежними, але зараз ми стали вільними. Сьогодні в Україні розпочинається новий політичний рік. У минуле відходить ера Кучми, Медведчука і Януковича. Сьогодні ми перегортаємо сторінку неповаги до людини, брехні, цензури, насильства. Люди, які втягли Україну у прірву сьогодні, в ці хвилини, відходять у минуле. Це колосальна заслуга нас усіх. Починається нова епоха нової демократії. Про це мріяли десятки мільйонів українців. Сьогодні, я переконаний, громадянином України бути модно, стильно і красиво. Це ви зробили обставини, які дають змогу усьому світу говорити про Україну. Можливо, для когось ще три-чотири місяці тому навіть невідомо було, в якій частині світу розташована Україна. Сьогодні світ починає практично кожен ранок з однією думкою: що робиться в Україні?

Дякую, шановні друзі, усім вам, кожному із вас особисто, незалежно від того, які політичні сили Вам були до вподоби. Я переконаний, що без вільного журналіста світ би не бачив Україну такою, яку він бачить Вашими очима.

Моя команда сьогодні отримала великий кредит довіри. Я усвідомлюю всю відповідальність і буду гідний вашої підтримки, аби кожен із нас, із тих сотен тисяч людей, які були і є на Майдані, і тих десятків мільйонів українців, які не тільки чекали на цю перемогу, але й творили її, довели головні історичні слова: так, це моя Україна, і я гордий, що я є громадянином цієї країни!

Зі святом перемоги Вас!

Щастя Вам і добра!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ! З НОВИМ ПРЕЗИДЕНТОМ ВІКТОРОМ ЮЩЕНКОМ! З НОВИМ РОКОМ!

Українці! Дорогі друзі!

Віншую кожного з Вас з Різдвом Христовим, з Новим Президентом України Віктором Ющенком, з Новим Роком!

Стільки радості, стільки надії, як тепер, Господь ще не дарував нашому краю. Український народ, який віками виборював свою незалежність та волю і поклав на жертовник Вітчизни долі мільйонів найкращих своїх синів і дочок, здобув найбільшу та найвеличнішу свою перемогу в мирних і обнадійливих барвах Помаранчевої революції. Це перемога добра над злом. Це перемога духовного над матеріальним. Це перемога націоналістичного світогляду над космополітичним. І віримо, що це назавжди!

Сьогодні всі ми в молитвах і колядках складаємо шану Всевишньому за його ласку до нашого народу. Нехай з Господньої величі стелиться добра доля до оселі кожного українця, кожного громадянина нашої держави. Нехай рік прийдешній додасть кожному з Вас життєвих сил та енергії, буде щедрим на успіхи, перемоги та родинний затишок.

Віримо, що з новообраним Президентом України Віктором Ющенком почнуть збуватися віковічні мрії українського народу жити в заможній та демократичній державі, де пануватимуть добро, свобода і справедливість. Досягти цих міт нам допоможе праця і благословення Новонародженого Сина Божого. З цим вітаю Вас, з цим вітаймо один одного:

Христос народився! Славімо Христа!

Славімо нашу Україну!

Голова Конгресу Українських Націоналістів,
народний депутат України Олексій Івченко

НА МАЙДАНІ

Стою на Майдані з братами,
Із сестрами разом стою.
І Ющенко поруч із нами
За волю стоїть у строю.

Це наші сини на Майдані
І доньки, й батьки теж прийшли.
Всі волею й правдою звані,
Бо прапор свободи взяли.

Із Криму, Донецька та Львова,
Із сіл та малих хуторів -
Стоїть тут держави основа
І лине над Києвом спів.

Ми Гімн України співаєм,
В нас сльози надії течуть,
Бо ми її любим, кохаєм
І в цьому, мабуть, уся суть.

Ще слово над площею ллється
І очі в надії горять.
А прапор до сонця наш рветься
І хочеться всіх цілувать.

Стоїмо тут в мороз і в негоду,
Стоїмо ми і вдень, і вночі.
Бо волю і силу народу
Не спинять сичі-палачі.

Стоїмо, бо серця в нас гарячі,
Бо крила в нас виросли враз.
Бо стали незрячі – всі зрячі,
Бо дав нам Всевишній наказ.

Стоїмо ми й стоять іще будем,
Поки нам зоря не зійде!
Гуртуймося разом всі, люди,
І воля усім нам гряде!

Ольга Пустовгар,
смт. Ставище

СВІТЛИЙ ЛИЦАР

Важка година покликала Віктора Ющенка до подвигу в ім'я народу, в ім'я України.

І він, попросивши благословення у мами, пішов у вир боротьби, бо не міг стерпіти, що його прекрасну країну бандитська влада довела до краю, а роботящих людей - до злиднів.

Він чесно став на герць і мужнів у цьому двобою. Та вороги були ниці й підступні. Вони, не змігши здолати ані його моральної переваги, ані любові людей, намірилися знищити цю світлу Людину, цього світлого Лицаря. Мов злі чаклуни, наслали на нього смертельну хворобу. Та, як скаже він потім, не та доза отрути була, не в той час приспіли недолюдки і його янголи-охоронці не спали тоді.

І хоч злим силам вдалося вразити тіло, хоч змінилося вродливе обличчя, та не здолали вони міці духу нащадка козацького роду. А всі, хто прагне до світла, ще рішучіше згуртувалися навкруг нього. І молитви за його здоров'я повсякчас линуть до Бога.

Молитву мільйонів почує Всевишній! У кожного народу у вирішальний час з'являється світлий геній. Молімо йому здоров'я у Бога, а красу поверне наша любов.

P.S. Велике прохання до всіх українців замовляти в церквах Сорокауст за здоров'я Віктора Ющенка.

Олена Леонтович

Я - УКРАЇНЕЦЬ!

Хто сказав, що я просто обрав собі Президента? Насправді - я захистив власну долю! Я зберіг майбутнє своїх дітей!

Хто сказав, що я просто голосував за Віктора Ющенка? Насправді - я не дозволив зганьбити своє ім'я! Я змусив визнати своє право!

Покажіть мені українця, який сьогодні не пишається своєю приналежністю до Великої Нації! Покажіть мені сміливця, який наважиться тепер назвати мене „хохлом", „малоросом", „рабом з кокардою на лобі"!

Куди поділися доморощені "революціонери", що з піною біля рота лякали мене "чорними днями"? Куди зникли поважні „друзі", які так наполегливо радили мені дотримуватись християнської моралі, тримаючи при цьому дулі у кишенях?

Назву країни, в якій я живу, тепер знають в кожному куточку земної кулі. Світ змінився! Бо змінився я, обравши свободу, гідність, правду і справедливість.

Мій доленосний вибір може комусь не влаштовувати. Моя позиція може викликати заздрість або співчуття. Мене можна не любити і навіть ненавидіти. Проте мною вже неможливо знехтувати. Мене вже не можна не поважати!

І де б не зустрілися ми сьогодні з випадковим перехожим, який так полюбляє запитувати в спину: "Хто ти?" - я обов'язково обернуся і з гордістю відповім: **„Я - Українець! Син народу свого. Слава Україні!".**

Ігор Піголь, м. Славута

ЮЩЕНКО ПЕРЕМІГ!

ВШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ ПРОВІДНИКА НАЦІЇ

1 січня 2005 року о 13.00 в селі Старий Угринів Івано-Франківської області Конгрес Українських Націоналістів проводить урочисте віче та комплекс заходів, присвячених 96-ій річниці з дня народження провідника ОУН, одного з найвидатніших керівників національно-визвольних змагань XX століття Степана Бандери.

Оргкомітет очолює заступник голови КУН, народний депутат Євген Гірник. Запрошуємо громадськість взяти участь в урочистих заходах.

Конгрес Українських Націоналістів

ВАЖЛИВО

Литвин готує інавгурацію

Голова Верховної Ради Володимир Литвин дав доручення апарату Верховної Ради почати відпрацьовувати підготовку й сценарій церемонії інавгурації нового Президента.

Першою Ющенка поздоровила Грузія

Президент Грузії Михайло Саакашвілі привітав Віктора Ющенка з перемогою на виборах Президента України.

"Зараз я вже можу від імені народу Грузії поздоровити мого друга Віктора Ющенка з гідною перемогою на виборах", – заявив Саакашвілі в неділю ввечері в прямому ефірі українського телебачення через дві години після закриття виборчих дільниць в Україні.

Кучму також поздоровили...

Ян Балкененде - голова Ради Європейського Союзу, прем'єр-міністр Нідерландів, привітав Леоніда Кучму з демократичним проведенням президентських виборів. Він підкреслив, що Україна успішно змогла вийти з політичної кризи.

„Сила народу" їде до влади

У вівторок лідер виборчих перегонів Віктор Ющенко провів нараду з керівництвом коаліції "Сила народу" і політичними партнерами по виборчій кампанії. У нараді взяли участь Ю. Тимошенко, О. Івченко, А. Кінах, Й. Вінський, Ю. Костенко, П. Порошенко, Б. Тарасюк, В. Пинзеник та інші.

На нараді було сформовано робочу групу, мета якої - у найближчий термін проаналізувати ситуацію, що склалася у бюджетно-фінансовому та соціально-економічному секторах, і якомога швидше виробити остаточний алгоритм оздоровлення цих сфер.

Одне із головних питань, які також обговорювалися учасниками наради, стосувалося програми перших ста днів президентства Ющенка.

Янукович не піде з посади і буде судитися?

Янукович не збирається йти з посади Прем'єр-міністра України. Про це він заявив у середу на прес-конференції. Також Янукович наголосив, що переголосування другого туру президентських виборів було сфальсифіковано. Але він заявив, що „йтиме до кінця". Туди йому й дорога.

Шуфрич подав скаргу, але сумнівається

Команда В. Януковича піде шляхом свого опонента Віктора Ющенка – оскаржить результати виборів у Верховному Суді. Так висловився представник Януковича у ЦВК Н. Шуфрич. Він сказав, що вже подав скаргу до Центрвиборчкому про визнання результатів виборів недійсними. Втім Шуфрич сумнівається у тому, що комісія її задовольнить.

Давидович не боїться

Голова ЦВК Ярослав Давидович не боїться оскарження у суді результатів повторного голосування другого туру виборів Президента України. За його словами, з останніх заяв штабу кандидата, який сьогодні набрав меншу кількість голосів, стає зрозумілим, що скарги в основному стосуватимуться двох проблем: не всі люди, які самостійно не можуть пересуватись, змогли взяти участь у голосуванні і на деяких дільницях в Україні не вистачило бюлетенів. Давидович зауважив, що в переважній більшості країн взагалі не існує такого поняття, як голосування вдома.

Януковича не запросили?

Засідання уряду у середу провів не В. Янукович, який вийшов із відпустки, а перший віце-прем'єр М. Азаров. Засідання відбувалось в одному з офісів Міністерства фінансів на Подолі у Києві, оскільки урядовий будинок блокували прихильники Ющенка.

Президент відправив Клюєва... у Раду

Леонід Кучма своїм указом звільнив А. Клюєва з посади віце-прем'єра у зв'язку з переходом на постійну роботу до Верховної Ради. Він був одним з лідерів виборчого штабу кандидата Януковича.

Кучма звільнив завгоспа-олігарха

Кучма звільнив І. Бакая з посади керівника Держуправління справами, так званої ДУСі. Іншим указом на посаду в.о. глави ДУСі призначений О. Панько. Ці документи були підписані ще 24 грудня.

Щербань знову перебіжчик?

Сумський губернатор В. Щербань стверджує, що в неділю в Україні пройшли "перші демократичні вибори за часів незалежності". Коментуючи для місцевих журналістів свою подальшу долю, Щербань заявив, що залишатиметься жити і працювати у Сумській області, а також депутатом Сумської обласної ради.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ГОЛОСУВАННЯ В РЕГІОНАХ

ЮЩЕНКО В. А.

Кількість виборців, які взяли участь у голосування
29068309

Кількість виборців, які не підтримали жодного кандидата
682 308 (2.34%)

Відсоток оброблених протоколів
100%

ЯНУКОВИЧ В. Ф.

%	"ЗА"	Регіон України	"ЗА"	%
51,99%	15115452	УКРАЇНА	12848087	44,19%
15,41%	178755	Автономна Республіка Крим	942210	81,26%
84,07%	905497	Вінницька область	139421	12,94%
90,71%	613050	Волинська область	47438	7,01%
32,00%	647815	Дніпропетровська область	1237723	61,14%
4,21%	132581	Донецька область	2940736	93,54%
66,86%	535209	Житомирська область	231370	28,90%
67,45%	407328	Закарпатська область	166608	27,58%
24,52%	277055	Запорізька область	792500	70,13%
95,72%	882282	Івано-Франківська область	26411	2,86%
82,70%	935380	Київська область	155837	13,77%
63,42%	380252	Кіровоградська область	190348	31,74%
6,21%	101846	Луганська область	1494533	91,24%
93,74%	1616043	Львівська область	81393	4,72%
27,72%	199029	Миколаївська область	481867	67,13%
27,46%	343297	Одеська область	832008	66,56%
66,00%	636512	Полтавська область	281189	29,15%
84,52%	602567	Рівненська область	87673	12,29%
79,45%	613407	Сумська область	130442	16,89%
96,03%	731215	Тернопільська область	20589	2,70%
26,37%	446775	Харківська область	1154046	68,11%
43,43%	276987	Херсонська область	327306	51,32%
80,47%	703255	Хмельницька область	140131	16,03%
79,10%	650545	Черкаська область	142696	17,35%
79,75%	404237	Чернівецька область	83007	16,37%
71,15%	514405	Чернігівська область	174669	24,16%
78,37%	1299410	м.Київ	290373	17,51%
7,96%	19359	м.Севастополь	215874	88,83%

ГОЛОСУВАННЯ В ЗАКОРДОННОМУ ВИБОРЧОМУ ОКРУЗІ

Загальна кількість дільниць за кордоном - **123**
% оброблених протоколів по округу - **100.00**
Кількість виборців, які взяли участь у голосуванні - **103 079**
% виборців, які не підтримали жодного кандидата - **1.19**

ЮЩЕНКО В. А. — ЯНУКОВИЧ В. Ф.

%	"ЗА"		"ЗА"	%
59.52%	61 359		39 689	38.50%

ЛЯХ, КІРПА... ХТО НАСТУПНИЙ?

Режим Кучми справді в стані агонії. Відчуваючи, що насувається розплата, почали ховати докази своїх злочинів, в тому числі людей, що забагато знають і можуть бути небезпечними свідками.

Спочатку пішов з життя такий собі пан Лях, директор банку, якого вважали касиром фінансово-політичного угруповання Медведчук-Суркіса. Офіційна версія – самогубство. Тепер оголосили про смерть колишнього міністра транспорту Кірпи. Як відомо, він витратив величезні державні кошти на виборчу кампанію Януковича, на організацію сотень „спецпотягів", що возили Україною десятки тисяч людей з відкріпними посвідченнями, не кажучи вже про таку „дрібницю", як наочна агітація в кожному вагоні за кандидата від влади. У випадку з Кірпою офіційна версія така ж – самогубство. Але все це дуже нагадує епідемію „самогубств" у Москві в 1991 р. після провалу ГКЧП, коли чомусь „не хотіли" більше жити люди, які багато знали, тримали партійну касу КПСС, таємні рахунки тощо. Наприклад, головний касир КПСС Кручина впав з вікна 10-го поверху будинку, але чомусь так, нібито ним вистрілили з катапульти.

Сьогодні над багатьма поінформованими діячами режиму Кучми тяжіє страшна загроза. І тільки допоки вони мовчать, їх можна змусити замовчати назавжди. Щойно вони розкажуть все, що знали, вбивати їх, чи то пак організовувати „самогубство", вже не буде ніякого сенсу.

Тож прихильники Кучми - носії секретів, прийміть добру пораду від вашого політичного опонента: якщо хочете жити на світі, негайно виходьте на телебачення, радіо, шпальти газет і розповідайте все, що знаєте, це єдина запорука вашої особистої безпеки. Після такої публічної сповіді ви можете спати спокійно, а ті, кого ви викрили, вже не наважаться вас убивати, бо всім стане зрозуміло, кого треба притягти до відповідальності. Поки ви носите таємниці режиму в собі, ви у будь-яку хвилину можете стати жертвою „самогубства". Поспішайте, бо час працює проти вас, бо вже готують вам ваші політичні спільники чи то кулю, чи то отруту, чи то „Камаз". Тут вирішується питання, хто раніше: ви зі сповіддю на ТБ чи вони до вас зі знаряддям „самогубства" або „нещасного випадку".

Богдан Степовий

МИ НЕ ПОТРЕБУЄМО ВКАЗІВОК ПУТІНА

Щороку новий російський „цар" з Луб'янки, чекіст Путін влаштовує пресові конференції в Кремлі. Оглядачі вже давно дійшли висновку, що насправді ті конференції є ретельно організованими пропагандистськими виставами. Питання з боку запрошених журналістів заздалегідь фільтруються, є заборонені теми, приміром, Путін шаленіє, коли запитують про Чечню...

Але остання така конференція здебільшого торкалася виборів Президента України. Полковник Путін зокрема сказав, що він визнає будь-який вибір українського народу (щось не дуже віриться...). Януковича він потроху почав здавати, як, до речі, й Медведчука, який спеціально їздив на зустріч з ним до Санкт-Петербурга, але російський диктатор не знайшов для нього часу.

Путін заявив, що буде співпрацювати з Президентом Ющенком. І додав, що тільки в тому випадку, якщо в команді Ющенка не буде тих, хто стоїть на антиросійських позиціях і на позиціях... сіонізму. Останнє - це вже щось нове, раніше команду Ющенка звинувачували в антисемітизмі.

Власне, українська сторона може, у свою чергу, зажадати від Путіна, якщо він хоче добрих відносин з Україною, усунути зі свого оточення носіїв антиукраїнської політики: мера Москви Лужкова з його радником Затуліним, віце-спікера Держдуми Жириновського, віце-спікера Рогозіна, голову думського комітету Митрофанова, його сестру - першу заступницю міністра закордонних справ, спікера думи Гризлова, командувача Чорноморського флоту адмірала Масоріна та багатьох інших українофобів.

Путіну слід знати, що український народ вийшов на Майдан зокрема й заради того, щоб ніколи більше кадрові питання України не вирішувалися ніде, крім Києва. Досить, аби будь-якого українського діяча могли зняти з посади тільки тому, що він не подобався Москві. Ми пам'ятаємо відставку міністра оборони Морозова, командувача ВМС України Кожина, міністра закордонних справ Тарасюка, його заступників Чалого і деяких інших. Ми не забули ганебних відвідин Москви Кучмою, Медведчуком і Януковичем, коли в Кремлі вирішували, кого „затвердити" наступним Президентом України.

Україна – не Росія, а тим більше не російська губернія, куди Путін може призначати губернаторів. Російському президентові слід відмовитися від великодержавного хамства у відносинах з Україною.

Путін чомусь назвав Віктора Ющенка „членом команди Кучми". Напевно, це теж політична гра на користь Януковича в розрахунку на „дурість" українських виборців, які не зможуть відрізнити реальність від зловмисних вигадок. Якщо Ющенко – член команди Кучми, то чому той разом з Медведчуком і Януковичем оголосив лідеру опозиції справжню війну аж до замаху на життя?

Путін переоцінює свій вплив на громадян України, а через брутальне втручання в українські вибори і підтримку колишнього рецидивіста він суттєво втратив і свій авторитет.

Можна зрозуміти лють полковника: замість жалюгідних, покірних «малоросів» перед ним постав гордий, розумний народ. Доброзичливий і гостинний, але такий, який не дасть себе обдурити, в тому числі й Путіну.

Мирослав Плай

НЕМИНУЧІСТЬ ПОКАРАННЯ

Правники минулого слушно зазначали, що сенс покарання полягає не в його жорстокості, а в його невідворотності. Ніщо не сприяє такою великою мірою зростанню злочинності, як безкарність.

Чому так знахабніли представники нинішнього режиму, чому вони так демонстративно нехтували законом і цинічно фальсифікували президентські вибори? Бо були переконані, що їм удасться уникнути відповідальності, бо 13 років, починаючи з правління перефарбованого «лиса Леоніда» (Кравчука), закони на високопосадових бандитів не поширювалися. Вони могли чинити будь-що: красти, вбивати, шахраювати, не боючись ані СБУ, ані МВС, ані прокуратури, ані суду. Бо ця публіка була поза законом України.

Але як тільки виникала загроза розплати за все скоєне, ясновельможні бандити заходилися репетувати: «А як же демократія, милосердя, людяність? А як же соціальний мир у суспільстві?" Або: „Це полювання на відьом!"

Ці зойки ми чули ще в 1991 році після краху комуністичного режиму. На жаль, тоді чимало демократів і патріотів вирішили виявити доволі сумнівний „гуманізм", врятували імперсько-комуністичну номенклатуру від справедливого засудження. За це наш народ заплатив 13-ма роками зубожіння, безправ'я, розкрадання держави, а головне, втратою коштовного історичного часу, спотворенням української національної ідеї, соціальною втомою і зневірою. Тепер, коли масові фальсифікації виборчого процесу нарешті можуть бути покарані, ми знову чуємо до болю знайомі волання: «Не треба полювання на відьом!» Треба, малошановні панове бандити і зрадники, дуже треба! Бо якщо нині не будуть покарані негідники-фальсифікатори - від найближчого оточення Кучми і Януковича до члена дільничної комісії, - Україна ніколи не матиме чесних виборів, і ми ніколи не станемо свідками перемоги правди. А «відьми», на яких ми не будемо полювати, візьмуться за нас, і будьте певні, ніякого гуманізму не виявлятимуть.

Український Карний кодекс за спотворення волевиявлення виборців передбачає до 12 років ув'язнення - достатній термін, щоб зрозуміти, що не можна знущатися з закону.

Як слушно зауважив під час теледебатів Ющенко Януковичу, - не можна красти заводи, гроші та голоси виборців, бо це забороняє Біблія і чинне законодавство України. Навіть такий відомий гуманіст і український богослов, колишній в'язень сумління, як Мирослав Маринович, заявив, що нині він є прихильником покарання всіх причетних до фальсифікації виборів. Гуманізм не може суперечити справедливості. Якщо й тепер злочинці уникнуть покарання, в Україні ніколи не буде верховенства права. Ківалов, Клюєв, Медведчук, Тігіпко, Янукович та інші мають відповісти на чимало неприємних для них запитань. І дуже важливо, щоб коло обвинувачуваних не обмежувалось дрібними виконавцями на рівні секретарки сільради. Не дай, Боже, знову продемонструвати нездатність нашої держави карати винних, тоді на парламентських виборах 2006 року почнеться жахлива вакханалія перекручень, підкупів, фальсифікацій. Адже ніщо так не надихає злочинців на злочини, як безкарність...

Микола Чорноморенко

ЧИ БУДЕ СУД...

Поховорили Кірпу

Генпрокуратура України розглядає кілька версій загибелі міністра транспорту Георгія Кірпи, заявив у середу Генеральний прокурор України Святослав Піскун. Він розмовляв з журналістами біля будинку клубу Кабінету Міністрів, де проходила церемонія прощання з міністром транспорту. У панахиді взяли участь Л. Кучма, В. Литвин, М. Азаров, В. Медведчук, посол Росії в Україні В. Черномирдін, інші офіційні особи. Кірпу поховали на Байковому цвинтарі в Києві.

Наступні Бакай , Медведчук, Сацюк?

Коментуючи смерть Кірпи, депутат М. Томенко висловив припущення, що це може бути не остання смерть. У зв'язку з цим він звернувся до Президента з вимогою про "невідкладне забезпечення" Медведчука, Сацюка і Бакая охороною.Також, за словами Томенка, "лише адміністрація Президента подала протягом останнього тижня понад 200 подань" про видачу дипломатичних закордонних паспортів.

Кушнарьова допитали

Колишнього голову Харківської облдержадміністрації Є. Кушнарьова повторно допитали у Генеральній прокуратурі України у Києві як свідка у справі, порушеній за фактом здійснення дій, спрямованих на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу в країні.

Як заявила прес-служба Харківської облради, допит тривав п`ять годин „і на всі запитання слідчого Є. Кушнарьов дав вичерпні і остаточні відповіді".

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

нація і держава
28.12. 2004 р – 3.01. 2005 р.

ВАРТА КОНГРЕСУ - БОЙОВИЙ ЗАГІН ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

28 грудня в головному офісі Конгресу Українських Націоналістів відбулася підсумкова зустріч керівництва партії з членами КУН - бійцями утвореної під час Помаранчевої революції Народної гвардії, яку очолював член Комітету Національного Порятунку, голова Конгресу Олексій Івченко.

У ті тривожні дні гвардійці-конгресівці виконували найвідповідальніші завдання: охороняли виборчий штаб Віктора Ющенка, сцену на Майдані Незалежності, наметове містечко на Хрещатику, стояли в пікетах біля Кабміну та адміністрації Президента.

З успішним виконанням поставлених завдань гвардійців-націоналістів поздоровили В. Борейчук, В. Лавренчук, М. Завірюха, О. Сохацький, І. Пиголь. Кожному вручено посвідчення учасника Помаранчевої революції та книгу Ю. Борця „У вирі боротьби". А ще бійці сфотографувалися на пам'ять біля пам'ятника основоположнику українського націоналізму Тарасу Шевченку.

Конгрес-інформ

ОДА УКРАЇНІ

Вірш «Україні» написала в 2002 році, бо пережила велике потрясіння.

Мій старший син, закінчивши інститут (ветлікар) поїхав на заробітки у Москву, а потім у Португалію, щоб заробити якусь копійку, бо саме в той час одружився (ми напозичалися багато грошей). Але роботи там не було - ходив на збір урожаю бананів. За ті заробітки не можна було навіть прохарчуватися, а не щось заощадити. Звідти син поїхав в Іспанію на збір цибулі. Ночували прямо в полі, просто неба. Ночі були холодні, бо гірська місцевість. Харчувались погано. Син захворів і потрапив до лікарні Червоного Хреста, там було багато наших. Зв'язок з ним обірвався. Ось тоді я „зійшла з розуму" від горя, бо не знала, що з ним. Єдина відрада – ходила в церкву і молилась Богу. Може цими молитвами я повернула сина додому. Він приїхав дуже хворий – втратив понад 20 кг ваги, зуби хиталися – від авітамінозу. На відновлення його здоров'я пішло дуже багато часу і грошей. Але, найголовніше, – живий і повернувся. Ось такі реалії „кучмівської" влади.

Україно моя, Україно…
Скільки горя зазнала ти й бід.
Ти для мене на світі єдина.
Піднімись і прославсь
на весь світ!

Бо нам важко усім стало жити,
Бо достатку й роботи нема.
Розбрелись по світах твої діти,
За кордоном шукають ярма.

Покидають свою Україну,
Вони їдуть в далекі краї
Заробити якусь копійчину -
Гублять юність і душі свої.

В Португалії гнуть вони спину,
І в Москві наймитують вони.
Куди ж доля несе тебе, сину,
До чужої зовсім сторони?!

Куди ж, доню, несе тебе доля?
У краї, де ніхто вас не жде.
Там в гаремах чекає неволя,
І від матері лист не прийде.

І не спить їхня мати щоночі,
Все вістей від дітей своїх жде…
І щодня у сльозах її очі,
Де ж дитя її, де воно, де?!

Наші діти рабами там стали,
Навіть імені в них вже нема…
Називають їх всі – «нелегали»,
А навколо – неправди пітьма.

Чи для того дітей ти ростила,
Щоб по наймах пропали вони?
Рідна мати, моя Україно,
Піднімися і нас підніми!

Хай вернуться сини твої й дочки,
Ти у серце своє їх прийми!
Хай же вишиті вдягнуть сорочки
І хай стануть людьми між людьми!

Ольга Пустовгар,
смт. Ставище, Київська обл.

ЧИ Є УКРАЇНЦІ В УКРАЇНІ?

"Національність" – це належність до певної нації ("натіо" – латиною "плем'я", "народ"). В свою чергу, як стверджується в енциклопедії, "нація" – це стійка, історично складена спільність людей, об'єднаних специфічними етнічними рисами – спільністю походження, території, мови, побуту, традицій, звичок, а також відображенням цих факторів у суспільній національній свідомості та суспільній національній психології". І в цьому розумінні "нація" відрізняється від "населення", бо "населення" – це сукупність всіх людей (різної національності) на певній території. В Україні є "українська нація" і є "населення України", до складу якого входить українська нація і представники інших національностей, причому чисельність представників української нації становить 78% населення України, а представників інших національностей – 22%.

Українська нація є корінною, тобто такою, яка здавна проживає на своїй етнічній території, а представники інших національностей з різних причин і в різні часи опинились на території України, причому всі вони за межами України мають свої державні утворення – Росію, Ізраїль, Білорусь тощо.

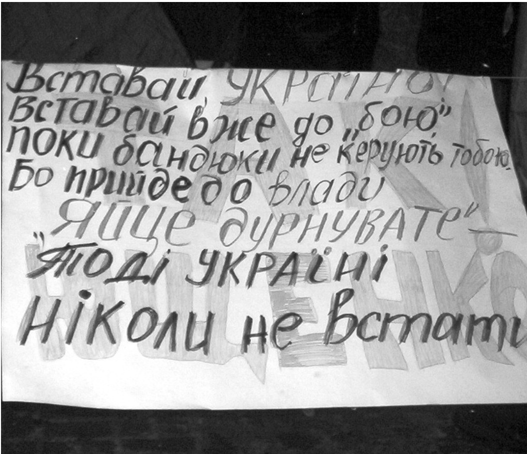
Враховуючи те, що українців в Україні 78%, є зрозумілим і справедливим, щоб Україна була українською національною державою, тобто такою, де живуть згідно з українськими традиціями, звичаями, мають українську національну свідомість та психологію і розмовляють українською мовою. І це повинно бути записано в Основному законі держави. Але в Конституції України в приамбулі згадується "українська нація", яка разом з „усім українським народом" здійснила право на самовизначення. Тобто держава Україна постала не в результаті реалізації невід'ємного права українського народу, української нації на самовизначення, а на основі волевиявлення населення України – громадян України всіх національностей.

Таким чином, можна стверджувати, що шляхом термінологічних трюків, а саме: 1) змішуванням несумісних понять „нація" і „громадянство"; 2) протиставленням тотожних понять „нація" і „народ"; 3) введенням в обіг поняття „корінні народи", етнічних українців юридично позбавлено можливості реально скористатися з проголошення незалежності України і відновити свої позиції в політичній, економічній, соціальній, культурній сферах, втрачені на користь національних меншин за довгі роки чужинецького панування в Україні.

У "Законі про національні меншини в Україні" стверджується: "Верховна Рада, виходячи із "життєвих інтересів української нації ... приймає цей закон з метою гарантування національним меншинам права на вільний розвиток". Що це мало б означати? По-перше, з яких таких "життєвих інтересів" української нації приймається цей закон, тим більше, що згідно з Конституцією юридично української нації не існує, а є "народ України" (ст.5). По-друге, чому тільки національним меншинам потрібно гарантувати право на вільний розвиток? Чи в Україні національні меншини гнобляться "корінними народами" і не мають можливості вільно розвиватися? По-третє, якщо ст. 24 Конституції гарантує всім громадянам рівні конституційні права і свободи, то навішо виокремлювати нацменшини? Це може означати, що конституційно нацменшини не мають якихось прав або ж нацменшини спеціально вивищуються над "корінними народами" і перш за все, очевидно, над етнічними українцями, які становлять більшість "народу України".

Останній висновок виглядає більш правильним, бо досить звернути увагу, наприклад, на ст.16 "Закону про нацменшини": "У державному бюджеті України передбачити спеціальні асигнування для розвитку національних меншин". Тобто українці, які становлять 78% "народу України", повинні сплачувати податки на розвиток нацменшин. Отже, маємо законодавчо закріплену несправедливість: з одного боку всі громадяни України мають рівні права, а з іншого – українці мають з якихось "життєвих інтересів" фінансувати національні меншини, не кажучи вже про інші "права" національних меншин, про які згадується в законі.

А чому б українцям не сплачувати податки на свій власний розвиток, особливо якщо прийняти до уваги, що за переписом 1989 р. в Україні тільки 82 українці з тисячі мають вищу і середню спеціальну освіту, а з тисячі євреїв її мають 643 чоловіки. То чи не треба, перш за все, асигнувати "вільний розвиток" українців? А для цього слід прийняти "Закон про українську націю в Україні", в якому дати чітке визначення української нації, її прав та обов'язків?

Відсутність в паспорті графи "національність" не дає можливості встановити чисельність нацменшин. Наприклад, згідно з переписом населення в Україні проживає 121 тис. євреїв, а на їхньому веб-сайті www.jewroots.com вказано їхню кількість - 600 тис. То на яку кількість євреїв треба "передбачати асигнування" в бюджеті? Враховуючи відсутність "національності" в законодавстві України як юридичної категорії, є незрозумілими такі речі в Конституції України, як "національне законодавство України" (ст.9), "національне багатство" (ст.14), "національні інтереси" (ст.18), "національний гімн" (ст.30), "національна безпека" (ст.32,36,92), "національний банк" (ст.85), бо юридично нічого національного в Україні немає. Тому, очевидно, треба замість слова "національний" вживати "державний".

Зараз в Україні немає жодного юридичного документа, який би засвідчував національність громадянина. Цікаво, що в 1991 р., коли найпершим і найважливішим завданням, яке треба було вирішувати Верховній Раді, мало бути прийняття законів для творення української держави, чомусь відразу прийняли рішення про зняття графи "національність" в паспорті, хоч її наявність не протирічить жодному закону України та міжнародному праву.

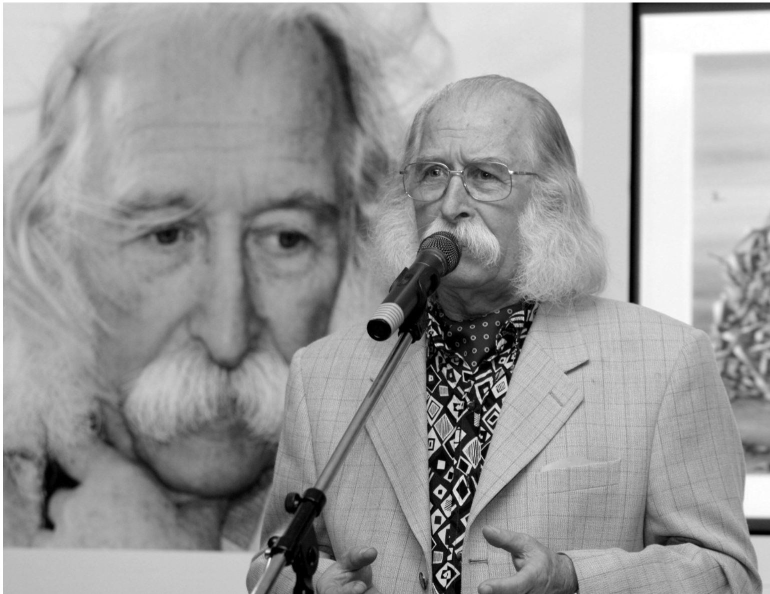
При опитуванні мною великої кількості українців - чи вони проти того, щоб у їхньому паспорті вказувалось, що вони є українці, жоден не підтвердив цього. Цікаво, чому перед тим, як скасувати графу "національність", не було проведено референдум з цього питання або хоч би якесь опитування, на підставі результатів якого було б дано рекомендації Верховній Раді? Чи не для того це було зроблено, щоб не було відомо, хто (за національністю) розкрадає Україну (в 1991 р. 52 млн. громадян України були власниками всіх її багатств, а зараз це все стало власністю тільки кількох десятків чоловік; цікаво, хто вони за національністю?). І взагалі, цікаво знати, громадяни якої національності є найзаможнішими в Україні або скільки радників-неукраїнців в оточенні Президента, або представники якої національності займаються наркобізнесом, або серед представників якої національності найбільше гомосексуалістів, які розповсюджують СНІД (серед хворих на СНІД 92% - це наркомани та гомосексуалісти)? І це не така собі побутова цікавість, а національна політика. Вона в Україні традиційно пов'язана з соціальною політикою. Тобто перебування України у складі чужих держав тягло за собою соціальне гноблення. Панівні висоти займали мігранти, а місцеве українське населення опинялося на самому низу суспільної драбини. Коли ж воно пробувало у той чи інший спосіб повернути собі вищий соціальний статус, – його нещадно тероризували організовані сили тих же національних меншин в Україні, опираючись на свої рідні країни-метрополії – Росію, Польщу та інші.

Хто були ті 32 тисячі "націоналістичних бандитів" (як їх тоді називали в пресі), розстріляних тільки за один 1919 р. у Києві під орудою Ісаака Ізрайльовича Шварца? А хто і кому робив голодомор в 1932-33 рр.?

У 1933 р. не просто забирали все збіжжя, але забирали навіть півсклянки гороху. Тобто голодомор робили свідомо, і тільки проти українців, і тільки там, де вони проживали. Робили його ті, хто правив тоді в Україні – євреї Мендель, Хатаєвич, Каганович та поляк Косіор руками росіян – працівників каральних органів та військовослужбовців Червоної Армії. Чи не варто створити "Незалежне бюро з розслідування причин голодоморів та встановлення безпосередніх винуватців"? В Україні багато говорилось в 2003 р. про голодомор, але ніхто не говорив про тих, хто його робив. Але ж досить ознайомитись хоч би з рапортом тодішнього італійського консула у Харкові Граденіго, який у своєму звіті в Італію доповідав, що на його запитання начальнику ОГПУ єврею - чому сталося такий голод, той відповів: "Місцевий етнос повинен бути перевінакшеним"... До речі, жоден єврей в Україні тоді від голоду не помер.

Нині в Україні немає жодного законодавчого акту, згідно з яким можна юридично підтвердити національність громадянина України. А тому в Україні зараз юридично немає української нації. Зате існують національні меншини, яких захищає "Закон про національні меншини в Україні". Ті ж, хто називає себе українцем, може назватись сьогодні, наприклад, арабом, завтра – євреєм, а післязавтра – чукчею. Тому необхідно внести відповідні зміни до Конституції України і чинного законодавства. І чи треба для цього рішення Конституційного Суду України? І чи влаштовує така ситуація українців? Що вони думають з цього приводу?

Юрій Попов (Стрижак)

ДУХОВНІСТЬ ЗМІЦНЮЄ НАЦІЮ

Український народний художник, лауреат Шевченківської премії Іван Марчук презентував 21 грудня у Національній філармонії України альбом-каталог своїх робіт. Видання налічує 515 репродукцій відомого майстра, написаних за останні сорок років творчої праці. Альбом створено за підтримки Віктора Ющенка, за сприяння Верховної Ради України та Національної філармонії України. До виходу каталогу чимало зусиль доклав і Конгрес Українських Націоналістів.

У цей день привітати відомого народного художника прийшли Віктор Ющенко з дружиною, голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко, Олександр Зінченко, Петро Порошенко, Олег Скрипка, представники багатьох закордонних посольств.

У короткій вітальній промові під час презентації Віктор Ющенко підкреслив: „Іван Марчук — митець, на якому спинилася Божа ласка. Може, тому він часто повторює: „Я лише пишу голос своєї душі». Він із шістдесятників, його образ міфологізований і оточений легендами вже за життя. Як і всі люди з багатим внутрішнім світом, він множинний. Дуже філософський, щемливо-поетичний. І народний. Навіть зайшовши у його пейзажі, серед вселенської тиші відчуваєш Україну".

Сам Іван Марчук прирівняв вихід альбому-каталогу до „мікроскопічної Помаранчевої революції - і в культурному, і в духовному плані", адже після відомого каталогу, який колись видав Національний художній музей України, цей альбом - другий у країні за якістю, кількістю картин і обсягом. Для художника то була нездійсненна мрія. Пан Іван подякував всім, хто доклав своїх зусиль до виходу альбому.

А ще гостям творчого вечора Івана Марчука представили альбом-календар на 2005 рік Конгресу Українських Націоналістів, проілюстрований роботами художника. У вступній статті до календаря голова Конгресу Олексій Івченко зокрема зазначає:

„Українська нація вижила, не загубила себе у вирі драматичних історичних подій завдяки своїй глибокій духовній основі. Це, передусім, – українська пісня і живопис, завдяки яким, попри всі заборони, політичні негоди, збереглася українська мова і не озлобилася національна душа.

Так було завжди – позитивний досвід знайомства з Україною відбувається саме через пізнання її мистецтва. Тому українські митці завжди були найкращими посланцями своєї країни в світі.

Як колись, майже два століття тому, великий Тарас оспівав у слові і пензлі свою Україну, так і нині наш сучасник, геніальний художник Іван Марчук став її неформальним мистецьким посланцем, її мало не національним художнім уособленням. Та до такої міри, що за кордоном він більше знаний, ніж в Україні. Адже сама Україна довго була не надто прихильна до митця.

Час нації вертати її національних духовних пастирів.

Головним прагненням Конгресу Українських Націоналістів є міцна українська державність. А вона лише тоді стане необоротною, коли буде зміцнена духовністю".

Іван Марчук за своє життя бачив немало. Проте, стверджує він, найщасливіший, що побачив Помаранчеву революцію в Україні. Був він і серед тих стовпів української культури і духовності, які задовго до президентських виборів закликали українських громадян згуртуватися навколо Віктора Ющенка — єдиного кандидата, здатного перемогти представника кримінальної влади, припинити „дальший розквіт безкарного чиновницького свавілля, духовний та моральний занепад нації".

Конгрес-інформ

Автопробіг Конгресу

Конгресом Українських Націоналістів на знак перемоги кандидата у Президенти України Віктора Ющенка вулицями Києва проведено автопробіг, в якому взяли участь близько 40 машин, прикрашених символікою виборчої кампанії Ющенка та червоно-чорними прапорами КУН. Учасниками заходу стали голова партії Олексій Івченко, члени головного проводу Конгресу С. Брацюнь, А. Лопушанський та інші.

ЛИСТИ В РЕДАКЦІЮ

ЩО ЖДЕМО ВІД НОВОЇ ВЛАДИ

Візьму на себе відповідальність коротко висловити сподівання більшості українських громадян у зв'язку з перемогою на президентських виборах Віктора Ющенка. Маю на це моральне право, тому що, як і мільйони моїх співвітчизників, активно захищав свій вибір впродовж 17-ти днів Помаранчевої революції.

Отже, на що очікує звичайний український виборець від нової влади?

Ми ждемо змін на краще, створення нових робочих місць, справжнього підвищення пенсій, зарплат, підтримки сім'ї, зміцнення духовних цінностей, відродження села – ось далеко не повний перелік бажань українського суспільства, яке, немов соняшник, тягнеться до сонця, до цивілізації, до свободи...

Разом із тим, найпершим, найголовнішим прагненням кожного з нас було і залишається прагнення - відродити справедливість. Не помститися, не звести рахунки. А сказати правду та покарати винних.

Непокаране зло – множиться, росте, нахабніє. Тому бандити повинні сісти в тюрми. Злочинці мають постати перед судом. А зрадники, перевертні та яничари повинні негайно залишити свої зручні та теплі кабінети та піти геть! Вся вертикаль старої влади, служителі якої заплямували себе корупцією, хабарництвом, безчестям і ганьбою повинна очиститись перед людьми і Богом. Бо тільки після знешкодження бур'яну можливий багатий врожай. Заради щастя майбутніх поколінь, вдосталь навчені помилками минулого, ми готові принести в жертву свій час, своє сьогодення і навіть відкласти на потім своє щастя.

Для нас головне – почати все спочатку. З фундаменту великої будівлі. Аби бути впевненими, що з часом цю будівлю знову не сточить дивом вцілілий шашель. Слава Україні!

Ігор Пиголь, м. Славута

Шановний, дорогий, безцінний наш скарбе Українського народу, пане Вікторе Ющенко!

Ми, жінки – члени Всеукраїнської Ліги Українських Жінок у смт. Підволочиськ Тернопільської області, віримо у Вас, як у посланця з неба, котрий уособлює в собі порядність, чесність, мудрість, професіоналізм, патріотизм і безстрашність і став на бій зі зграєю душевних банкрутів.

Ми – велика українська нація, яка вміє боротись за свою свободу.

Нехай Вас, Вікторе Андрійовичу, береже Бог для нашого українського народу.

Ми молимось за Вас і Вашу родину. Слава Україні!

Шановний добродію п. Вікторе Ющенко!

Бог дав людині триєдність – Отця, Сина і Святого Духа! Тому і живе людина, що має тіло, душу й Дух!

А коли немічне тіло перестає жити, коли зболіла душа відлітає до Бога, залишається на землі жити Дух. Дух багатьох людей однієї нації концентрується в одній особі, яку обирає Бог, – так народжується лідер нації.

Ми знаємо, як намагались вбити Ваше тіло, забрати здоров'я, як шарпають Вашу душу за те, що живете в постійній тривозі за своїх рідних.

Ми знаємо, як хочуть знищити Ваш дух, але ж то не є дух однієї людини, то є незламний дух нації.

Не можна вбити правду, високу моральність, чесність, духовність - все те, чим жили всі покоління українців. Тому зичимо Вам особисто здоров'я для тіла, спокою для душі і незламності Духу.

Антоніна Спільна, с. Кути, Косівщина

УКЛІН МАТЕРІ ПРЕЗИДЕНТА

Я хочу поклонитись в ноги матері, яка виростила, виховала справжнього патріота, захисника своєї Батьківщини – Віктора Ющенка. Я думаю, що Віктор Ющенко бере на себе відповідальність не тому, щоб просто сісти в президентське крісло - йому б зараз всю увагу приділити своєму здоров'ю. Він, нехтуючи особистим, хоче довести всім чиновникам, в яких тріщать кишені від награбованих мільйонів, що влада може бути чесною. Він хоче вирвати з їхніх кліщів знедолених людей, підняти їх з колін. Я вірю у Віктора Ющенка, бо ж він, як Ісус Христос, був розіп'ятий за гріхи людей. Я не думаю, що як прийде Ющенко до влади, то на нас з неба посиляться золоті монети – ні. І йому, і всьому чесному люду, всім, хто бореться за справедливість, доведеться ще довго іти тернистими дорогами, щоб підняти на ноги розграбовану Україну.

Я далека від політики, але ж через неї я забула, як борщ варити, бо не відходжу від телевізора. Я вболіваю за всіх, хто правий і хто помиляється, бо впевнена, що все вирішиться на краще - на мир і спокій на землі.

Я преклоняюсь перед Віктором Ющенком, молюсь за нього, щоб наперекір його ворогам і на радість всім нам Господь відхилив від нього біду, щоб повернув йому здоров'я, силу, дав витримки, мужності вистояти, вибороти разом з нами щасливе майбутнє для України. А коли це станеться, то люди, які носили голубі стрічки, покладуть їх йому до ніг і стануть поруч.

Ольга Кремінська, с. Ставище, Київська обл.

ІСТИННО ВІРУЮЧІ ВОРОЖНЕЧІ НЕ СІЮТЬ

Хрещатиком рухається колона з християнськими хоругвами та біло-синіми стягами. Запитую крайнього: "Кого хоронять?" У відповідь роздратоване: "Ти што – дурной? Ето церковний ход". І тільки тоді збагнув, що це – церковно-політична хода передвиборної кампанії. Неподалік роздають листівки, газети. Одна з них – "Православный взгляд" – "официальный печатный орган Союза Православных Братств Украинской Православной Церкви". На двох його сторінках розміщено матеріал під назвою "Заговор против Украины". В статті ллються сльози за СРСР, який "противостоял США", критикується курс реформ в країнах, що постали на пострадянському просторі. Особливо достається тим, хто приділяє увагу майбутньому України, без якої, як сокрушається автор з приводу тези З. Бжезінського, "…Росія перестане бути євразійською імперією". Достається на горіхи "агентам американського імперіалізму" в Україні, якими є, не сумнівається автор, нинішні опозиціонери до чинної влади, очолюваної Л.Кучмою. І жодного слова про… участь російських емісарів у згаданих процесах на користь претендента від влади на президентську булаву. Ніби не було наїздів в Україну різноманітних павловських, лужкових, путиних, кобзонів з обозами "супроводжуючих осіб". Ніби в російських масмедіа говорилось щось доброго про інших претендентів на найвищу посаду в українській державі окрім "синьо-білого" від Л.Кучми.

Поруч – все помаранчеве: прапори, плакати, люди з пов'язками. На обличчях "помаранчевих" доброта, радість, надія. Розмовляють різними мовами. Тут навіть студенти з Білорусі, Росії, Польщі, Грузії… Помаранчева Революція! Досить морочити голови народові брехнею!

…Наші батьки молилися й надіялися на прийдешній час, коли Україна звільниться від сталінських оков, енкаведистських опричників та дешевеньких підлабузників-яничарів. Не всім довелося дочекатися. Чи можемо ми зраджувати мрію наших предків, які гинули за наше майбутнє, які вчили нас любити Україну? Жодних вагань! Наше місце під прапором Помаранчевої революції.

Прислухаюсь до слів-скандувань збурених співвітчизників, до стуку їхніх натхненних сердець і переконуюсь: іде Весна! Весна моралі!

…Шукаю у виданні "Української" Православної Церкви хоч речення, яке б світилося добром до України, до українців. Не знаходжу. "Українська" Православна Церква піклується про "русского человека", а не про громадянина України. Газета згадує "Святую Русь", а пише про Росію "… Вся ця писанина закликає православних віруючих України зневажати волю українського народу до свободи, до справжньої незалежності, возносить хвалу російському шовінізму. При цьому українці – це малороси. Але чому тоді „Українська" Православна Церква В. Сабодана "сором'язливо" не уточнює, що вона насправді є Російською Православною Церквою в Україні?

Доречно запитати - яке відношення "русский человек" має до "Святой Руси", до України? Русь – назва української держави княжих часів.

Народження України відбувалось в незапам'ятну давнину. Візантійські письменники VI століття повідомляли про народ під назвою "анти", який живе східніше склавинів, у Наддніпрянщині. Вітчизняний літопис зафіксував найдавнішу назву "Україна" лише під 1187 роком, при згадці про достойного захисника всієї України від степових нападників князя Переяславської землі Володимира Глібовича, який у цей рік помер, а по смерті за ним плакали не лише переяславці, але й Україна за ним сумувала. Україна, а не окраїна! А в описі подій, що мали місце через два-три роки, літописець вживає цей термін щодо Галицької, потім і Волинської земель. Отже, людність цих земель, як і Київської, і Переяславської, і Чернігівської, не відцуралась свого прадавнього найменування, попри старання князів стольного Києва, що називали свою державу Руссю. Руссю, а не Росією! Жителів називали русами чи росами, але не "русскими", як це роблять російські історики. Росії ще не існувало. Росією Московське царство назвав Петро Перший, надавши цьому царству "титул" імперії.

Назва "анти" із давньоперської мови перекладається як "жителі краю", "жителі країни". Отже – краянці чи країнці. Аналогічно маємо німецьке Land (Deutschland – Країна дойчів тощо). Назвавши себе українцями – жителями Країни, Краю, наші предки вклали в це поняття почесний зміст і зберегли його як самоназву: українці.

…Намагання російських православних отців видавати свою церкву за українську співпадає з намаганнями російських правителів привласнити не лише українських православних, але й українську землю з її господарями. Але без їхнього власного імені. Вони навіть не побоялись проголосити анафему щиро віруючому В.Ющенкові на догоду російському державному керівництву в його імперських устремліннях.

Та скільки б не перекручували різноманітні "взгляди" принципи життя В.Ющенка, правди не сховати. Істинно віруючі ворожнечі не сіють. Бог та історія розсудять нас. "Вірю. Знаю…".

Василь Татко

ЩО ЦИНІЧНІШЕ ПОРУШЕННЯ – ТО УСПІШНІША КАР'ЄРА

СУДИЛИЩЕ В ЗАКОНІ

З 1994 р. Ганна Довга з сім'єю мешкає в одній кімнаті чотирикімнатої квартири, і цілком на законних підставах (троє дорослих різностатевих осіб в одній кімнаті, двоє з яких не є між собою родичами, і чоловік, і сама Ганна Миколаївна мають право на додаткову житлоплощу) домагається приватизації свого помешкання та приєднання двох сусідніх кімнат, порожніх упродовж уже 16 років. На її біду будинок розташовано в центрі столиці, а грошовиті й владні претенденти на престижне житло завжди знайдуться.

Знайшовся такий і в цьому випадку – директор антикварного магазину А. Іванов, який міцно закріпився в орендованому (до речі, без дозволу мешканців і в порушення кількох законів) підвалі під квартирою Довгої. Що й спричинило відповідний перебіг подій.

За цей час на її квартиру, яка на час судового розгляду питання за позовом п. Довгої до Старокиївської (тепер – Голосіївська) райдержадміністрації перебувала під забороною будь-яких дій щодо неї, адміністрацією району, обізнаною з цими обставинами, було виписано ордери на вселення осіб, які, на думку РДА, "потребували поліпшення житлових умов". Таким поліпшенням стало їхнє переселення з власних ізольованих і євровідремонтованих квартир у центрі Києва в напівзруйновану оселю, яка таким чином оберталася на комуналку. Тими особами виявилися колишній працівник ЖЕКу, а нині директор приватної будівельної фірми "Житло-інвест" М. Сірош і Г. Зозуля – на той час керівник одного з підрозділів РГА, нині – спеціаліст Держкомстату. При чому п. Сірошу ордер було виписано на кухню! Далі представники адміністрації на чолі з "колишнім" чоловіком Зозулі – міліціонером за відсутності господарів, виламали двері оселі Ганни Довгої, вчинили у її помешканні пограбування і погром, а після повернення Довгої додому - жорстоко її побили. З лікарні, де Ганна Миколаївна провела кілька місяців, вона вийшла вже інвалідом 2-ї групи. Карну справу проти злодіїв і міліція, і прокуратура порушити відмовилися, навіть не пояснюючи мотивів і не виносячи постанови.

Попри те, що закон на її боці, суди тривають досі.

Нині Н. Фадєєва очолює Раду Суддів м. Києва.

Раніше, після першого ж аналогічного рішення в цій справі, ухваленого суддею А. Горяйновим, Верховний Суд уже виносив свій протест. Судова трійка Верховного Суду, "узаконивши" незаконне рішення Н. Фадєєвої, тим самим створила прецедент, коли судові інстанції, спираючись на одні й ті самі норми, ухвалюють протилежні рішення. Ситуація, що склалася, дозволила доньці п. Довгої – К. Федоренко звернутися з вимогою про перегляд справи палатою Верховного Суду. Однак постанову про передачу заяви К. Федоренко щодо перегляду справи ухвалював у суді першої інстанції за подачею тієї ж Фадєєвої той самий Горяйнов. І він, ясна річ, відмовився передавати справу до ВС, аргументуючи звичним – пропущеними термінами.

Чим абсурдніше, тим краще? Так, рішення суду, яке оскаржувала К. Федоренко, справді було винесене в 1998 році. Однак можливість його оскаржити з'явилася завдяки змінам до законодавства у 2001 році. І знову чергова "судова трійка" замість розгляду касаційної скарги на ухвалу райсуду про "пропущені терміні" в порушення всіх законів розглядає питання, яке перед касаційним судом не ставиться, і виносить рішення не по термінах, а по суті справи, ясна річ – негативне, яке "оскарженню не підлягає"!

Справу за позовом самої п. Довгої суддя Дніпровського райсуду Л. Українець залишила без розгляду. І винесла цю ухвалу тоді, коли Довга перебувала в лікарні, про що суддя була заздалегідь проінформована в письмовій формі. Пікантність у тому, що суддя була зобов'язана розглянути справу в будь-якому разі, оскільки та перебувала на перегляді після протесту Верховного Суду. Оскарження ухвали судді Л. Українець п. Довга чекає вже три (!) роки – суддя вперто не передає скаргу на розгляд касаційного суду. Цікаво, що за законом обидві судді – і Фадєєва і Українець, виявивши, що голова Старокиївського РДА М. Харитончук виписав ордери на арештовану до забезпечення позову квартиру, мали передати справу до прокуратури, оскільки дії посадовця містили ознаки зловживання службовим становищем. Однак до посадовців в української Феміди інші вимоги.

Отож, усі втягнені в лабети Системи працюють за стандартами й схемами, що не мають нічого спільного з законом. Нині Л. Українець, як і інші її колеги, прізвища яких раніше фігурували в пресі не в найкращому контексті, отримала підвищення й зараз працює в столичному суді. А Ганна Довга – колишній викладач педагогіки в університеті ім. Т. Г. Шевченка, перетворена Системою на тяжко хворого інваліда з пенсією в сотню гривень, продовжує боротьбу за свої звичайні людські права.

***

1994 року четверо давно дорослих дітей померлого Еразма Яновського звернулися до суду з проханням встановити порядок користування приватним домоволодінням, тобто – визначити судовим рішенням, кому яке конкретне приміщення в будинку має належати. Така потреба виникла у зв'язку з тим, що один з родичів, міліціонер у відставці, який не належав до спадкоємців і до всього ще мав власне помешкання, проживав разом з власником будинку; коли ж господар помер, він силою не допустив спадкоємців до їхньої спадщини.

Система завжди підтримує своїх, до яких, безперечно належать представники силових структур. І після сімох років тяганини суддя Печерського райсуду А.Чобіток ухвалила рішення – у позові відмовити, оскільки задовольнити його суд… не може, бо не знає як. Однак насправді суддя знала, що робить, - попри наявність результатів незалежної експертизи, на підставі якої суддя й мала визначити порядок користування приміщенням, вона призначила експертизу з питання, яке позивачами не ставилося - про поділ приміщення в натурі. І вже на підставі неправомірної експертизи з одного питання винесла незаконне рішення з питання іншого, сфальсифікувавши таким чином справу. Порушено закони – про право власності і відповідні статті Цивільного й Житлового Кодексу та Конституції – про право володіти, користуватися й розпоряджатися своєю власністю (ст. 41). Однак Верховний Суд порушень "не помітив". Ба більше: після змін до законодавства від 2000 року Верховний Суд перетворився на орган позбавлення громадян конституційного права на касаційне оскарження і в переважній більшості випадків штампує типові відмови, навіть не розглядаючи скарг. Отож, четверо людей, маючи законно отриману в спадщину власність і всі законні та конституційні права на неї, і досі позбавлені можливості нею володіти. Так Система перетворює гарантовані права на мильні бульбашки, а Конституцію – на зіпсований папір.

Листування однієї з сестер-спадкоємців Людмили Лисікової з усіма повноважними інстанціями – Вищою Радою юстиції, Кваліфікаційною комісією суддів, Мін'юстом, адміністрацією Президента та омбудсменом Н. Карпачовою щодо численних порушень закону з боку судді мало своїм наслідком лише те, що на руках у неї накопичилися документи-відповіді, які претендують на місце в рубриці "Страшне перо не в гусака". Суддя ж А. Чобіток, яка уславила своє ім'я не лише згаданою справою, а й багатьма такими ж, як і її колега Л. Трегубенко, з того часу встигла отримати підвищення і зараз поширює досвід свого специфічного правосуддя вже на міському рівні. Дарма, що вірні слуги Системи прилюдно плюють на закон і знущаються з людей – за свою вірність вони обов'язково будуть винагороджені і отримають ще більший простір для знущання, а насамкінець – одну з найвищих пенсій у державі.

Тетяна Метельова

(Продовження. Початок у №39, 48)

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ перший

СУД НАД ЖЕРТВОЮ ТЕРОРУ

У газеті „2000", що виходить на Україні, в числі за 2 липня 2004 року військовий історик Володимир Крацевич-Рожнецький на підставі досліджених документів висвітлив події в Проскурові (Хмельницькому) в публікації під назвою „За що пилили богослова Петлюру?" Навожу уривок зі статті в перекладі на українську:

„...Все почалося з того, що центр українських лівих есерів в Києві, який залишився після приходу більшовиків, разом з московським вирішили захопити Петлюру, генштаб, уряд УНР, що переїхав зі столиці до Жмеринки. З Києва до Жмеринки була направлена диверсійно-терористична група на чолі з есером Блюмкіним, який влітку вбив німецького посла Мирбаха в Москві, і якого Ленін і Дзержинський проговорили до страти заочно... (Насправді ж він за допомогою Леніна і Дзержинського переховувався в військовому шпиталі в Москві - Авт.) ...Потім ЧК виправдала Блюмкіна. В цю групу входили комуністи Снєгов, Урланд, боротьбісти Литвиненко і Наталія Лупенко. Координатором був український лівий есер Алексеєв (Небутєв). У Жмеринці був організований підпільний ревком, підготовлені селянські вагони прихильників більшовиків, загони робітників з депо та загони єврейської оборони. Але план заколоту зірвався, тому що 10 лютого 1919 року до Жмеринки прибуло шість ешелонів військ. Та ревком прийняв рішення почати повстання в Проскурові (Хмельницькому), гадаючи, що, до того як війська підійдуть зі Жмеринки до Проскурова, їм вдасться захопити тут Петлюру і уряд УНР. Більшовицькі комісари підбурили солдат запасного артполку, підключили до повстання загони єврейської самооборони і захопили місто Проскурів в ніч на 15 лютого. Однак вони не врахували того, що до Проскурова прибула з фронту Гайдамацька бригада отамана Семенка. Командир бригади, відчуваючи, що готується заколот, попередив єврейське населення Проскурова, яке становило понад 50 відсотків, що в разі повстання проти народної влади України до них будуть вжиті жорсткі санкції.

Але більшовицькі комісари і командири загонів єврейської самооборони не зважили на це попередження. Захопивши казарми артполку, вокзал, комендатуру, повстанці несподівано атакували казарми Гайдамацької бригади і примусили її відступити з міста Проскурова. Перегрупувавши війська, командир бригади рішучою атакою розсіяв військa єврейської самооборони і робітничі загони депо, а солдатів запасного полку повернули в казарми. Гайдамаки встановили в місті владу уряду УНР і почали відловлювати повстанців єврейської самооборони в будинках євреїв. І, зрозуміло, озлоблені гайдамаки мстилися єврейським сім'ям за своїх вбитих і розстріляних товаришів, розстрілюючи повстанців з єврейської самооборони на місці. Називають різні цифри щодо загиблих під час цих погромів. Але московська більшовицька влада роздула ці цифри, при цьому не враховувала - скільки було розстріляно солдатів УНР, скільки загинуло українців з місцевого населення під час цього повстання, організованого московськими емісарами проти законного уряду України, серед якого було кілька євреїв.

Командир бригади Семенко за наказом Симона Петлюри був арештований і засуджений до розстрілу. Але єврейська діаспора в Австрії, Франції, Італії та США, підбурювана більшовиками, дезінформуючи громадськість цих країн, вимагала покарання петлюрівців. Всі банки Європи, а більшість їх перебувало під контролем єврейської діаспори, як, наприклад, англійський і французький банки Ротшильда, заморозили фінансові рахунки УНР. Раніше закуплені товари для армії УНР через австрійський кордон не пропустили. У Франції на них наклали арешти, єврейська община в США звернулась до президента з вимогою розірвати дипломатичні відносини з УНР. Австрійські банки припинили обмін української валюти...

Отже, єврейське повстання в Проскурові було ударом ножа в спину молодій українській державі. За допомогою дипломатів СРСР це повстання сприяло блокаді України, позбавило армію зброї та амуніції, тисячі поранених - медикаментів. Таким чином, армія України залишилася наодинці з полчищами Червоної армії, що під керівництвом Троцького рвалася захопити Україну.

Зрадив мертвого Петлюру на цьому процесі лицемірів в Парижі і Володимир Винниченко – соціаліст, Голова Директорії УНР. Він виступив на процесі на боці вбивці і заявив, що Симон Петлюра винен в єврейських погромах, хоча більшість погромів, що трапилися на Україні, випадали на добу, коли головою Директорії був сам Винниченко, тому значну частину "провини" Симона Петлюри мав би взяти на себе. Це був нечуваний сором перед чужинцями та й перед євреями, які хоч і виступали „солідарно" в обвинуваченні Петлюри, за дверима суду визнавали, що їх примусили так діяти: погрожували агенти ГПУ, тиснула сіоністська верхівка.

Те, що так повів себе Володимир Винниченко, було великою ганьбою для українського народу. Соціаліст Винниченко дотримувався такої позиції, бо плазував перед Сталіним, випрошуючи у нього дозвіл на повернення до Радянської України і право очолити радянський уряд на Україні. Він плазував не тільки перед Сталіним, але й перед Леніним, якому переслав свій двотомний твір "Відродження нації", який потім радянська пропаганда використовуватиме в боротьбі з національно-визвольними силами України. До того ж Винниченко був одружений з єврейкою, тому перебував під родинним тиском у визначені своєї позиції відносно Симона Петлюри.

Пишучи ці рядки, я згадував сьогоднішніх "соціалістів", які у своїх планах, не зважаючи ні на що, ідуть на компроміси зі своїми вчорашніми ворогами і ладні продати за обіцянки навіть свій народ, аби стати „каліфом" на годину.

В Радянський Союз Володимир Винниченко таки приїде на запрошення більшовиків разом з дружиною. Приїде він і на Україну. Тут він почне вимагати собі посаду голови Уряду УРСР, але Сталін зволікатиме з його призначенням. Мавр уже зробив свою брудну справу, мавр уже більшовикам СРСР був не потрібний. Він стане чужим серед своїх і ворогом серед чужих. Випадково йому вдасться виїхати з СРСР, він дещо випередив події, бо коли на Україні почнеться терор проти і націоналістів, і соціалістів - усіх гамузом будуть відправляти на Соловки, Винниченко вже буде за кордоном.

У тому, що в двадцятих і тридцятих роках йшло жорстоке нищення еліти української нації більшовиками-марксистами, я не мав сумнівів, але я хотів зрозуміти - чим допік більшовикам і марксистам-ленінцям Симон Петлюра, перебуваючи в Парижі? Чому його - хворого, без армії, без території боялися в Кремлі. Чому так терміново і жорстоко його було вбито? Потрібно було з'ясувати - чим загрожував Петлюра Сталіну в Кремлі, Кагановичу і Косіору в Харкові?

Україна в 20-х роках весь час бунтувала. Бунтувала від голоду, бунтувала проти репресій, колективізацій і комун. На початку двадцятих років „нова" радянська українська інтелігенція, замовчуючи саме ім'я Симона Петлюри, навіть розпинаючи його у своїх виступах, публікаціях та книжках, не зреклася спадщини петлюрівщини і обережно почала проводити на Україні ідеї петлюрівщини в життя. Навіть переконані українці-чекісти і комісари, зрозумівши переваги незалежності, почали впроваджувати петлюрівські ідеї в життя. Вчорашній комісар, відомий український письменник Микола Хвильовий проголошує, спираючись на ідеї Симона Петлюри, гасло: „Геть від Москви!". Відкрито виступили проти сталінської національної політики колишні боротьбісти (українські комуністи) Олександр Шумський та Панас Любченко, більшовики Микола Скрипник і Юрій Коцюбинський - представники керівної ланки уряду СРСР.

Тривогу за становище на Україні від імені ЦК ВКП(б) висловив один з лідерів інтернаціонального більшовизму на Україні Влас Чубар. Пізніше Сталін його розстріляє як прислужника українського буржуазного націоналізму. А за два місяці до смерті Петлюри цей українець-комуніст, виступаючи в березні 1926 року на Конгресі комуністичної молоді, волатиме на весь голос з трибуни: " У нас є ще на Україні люди, що симпатизують Петлюрі, співчувають дрібно-буржуазному режиму, який продовжує свою утаємничену справу. Вони називають себе захисниками національної республіки, незалежної від Росії, однак, по суті, незалежної від диктатури пролетаріату." Це був „дзвоник" для Симона Петлюри про небезпеку. Але голова Української Директорії продовжував ходити неозброєним і без охорони.

Петлюра виступив за зміну тактики національно-визвольної боротьби. Він вважав, що тепер прийшов час боротися не за територію радянської України, а за душі українців на території радянської України, тобто "за поступове вростання в систему".

Радянська розвідка відчула небезпеку в такій політиці Петлюри, як мозку нації, яка бореться за своє самозбереження і незалежність... І Симону Петлюрі в Кремлі був винесений смертельний вирок, виконання якого поклали на кілерів з ГПУ.

Щоб довести, що вбивство Симона Петлюри було не актом єврейської помсти, а фактом державного радянського тероризму по нищенню лідерів українського визвольного руху, я мав ще знайти співучасників вбивства Симона Петлюри - вищих замовників, організатора та помічників кілера.

Те, що найвищою особою в цій терористичній акції був „вождь народів" Сталін, мені вже було зрозуміло, те, що Лазар Каганович, секретар ЦК КП(б)У був натхненником цієї ідеї - теж не викликало заперечень, - на сумлінні цієї злочинної людини було багато вбивств, на деяких я ще зупинюсь пізніше. Також було зрозумілим, що безпосередніми керівниками цього вбивства були два наркомати СРСР- ГПУ (головне політичне управління – пізніше НКВС-СРСР) та НКІС (народний комісаріат іноземних справ СРСР). Першим керували комісари безпеки Менжинський і Ягода. Другий очолював нарком іноземних справ СРСР через посла у Франції Аусема.

Володимир Аусем, вихованець Льва Троцького, був досить колоритною фігурою в боротьбі проти української незалежності, Петлюри й українського національно-визвольного руху. В роки Громадянської війни в радянському уряді, який очолювала Євгенія Бош, він був начальником секретаріату українського радянського уряду. Через його руки пройшло немало вироків колишнім петлюрівцям. Він був також одним із організаторів Проскурівської трагедії.

В 1920 році Троцький призначає Аусема начальником військової розвідки Червоної армії. З 1921 року Аусема за рішенням ЦК переводять на дипломатичну роботу, де він поєднує дипломатичну і розвідувальну роботу в Німеччині, Австрії, Франції. Після смерті Петлюри, до чого Аусем доклав руки, його переводять на дипломатичну роботу до Турції, потім він був арештований Сталіним як троцькіст - і розстріляний.

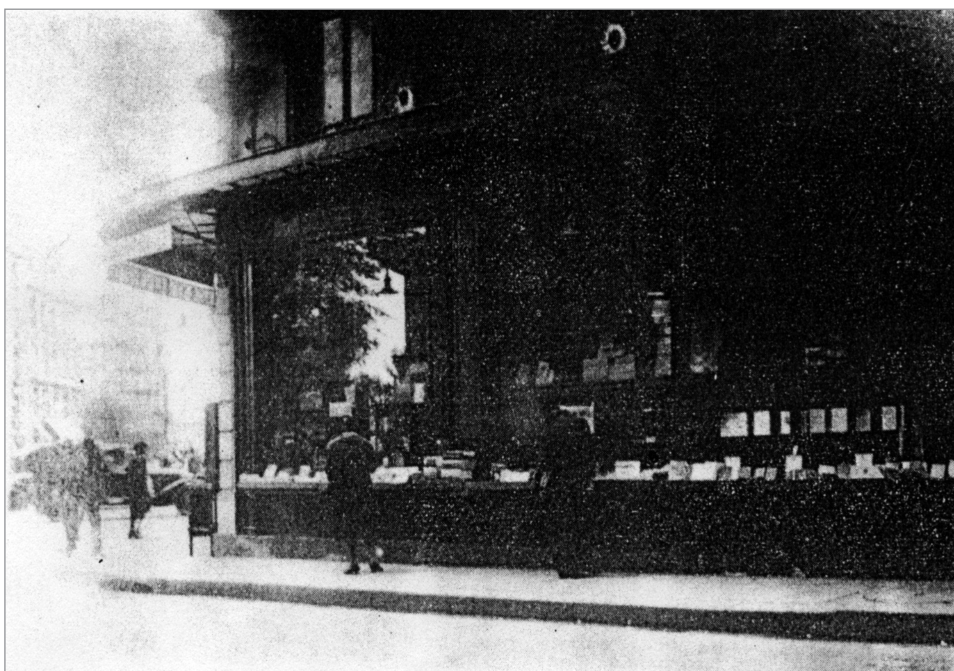
До цієї операції ГПУ, крім посла Аусема, був залучений і російський граф Ігнатьєв, колишній царський аташе у Франції, якому було доручено організувати пропагандистську кампанію проти Петлюри серед білогвардійщини в Парижі. Ігнатьєв перекинувся до більшовиків і в 1920 році передав уряду СРСР гроші посольства у Франції, а ГПУ - картотеку колишніх царських агентів у Франції і Німеччині.

Отже, особа вбивці Симона Петлюри була викрита, організатори-замовники відомі, але у мене як приватного детектива-журналіста залишалося ще багато запитань. Одним з них було - хто ще вкорінився в оточення Симона Петлюри, крім досі ще не відомого мені Володина. Від кого ГПУ одержувало інформацію про плани Петлюри, про зміну тактики національно-визвольної боротьби, про його оточення і маршрути пересування, стиль життя, сімейний стан і його плани щодо збереження кадрів Української народної армії...

Допоміг випадок. Я натрапив на матеріали ще одного агента ГПУ, втягнутого в цю операцію. Після розвалу СРСР, колишні кагебісти, залишившись без роботи, подалися заробляти літературою і журналістикою. Завдяки відпрацьованій мною методиці, я витяг з їхніх публікацій потрібні мені факти і зробив слідчі висновки. За допомогою цього методу я вийшов на того, хто був „жучком" в оточенні Петлюри, хто засилав інформацію в ГПУ.

Юрій Краснощок

(Початок в № 44-48. Далі буде)

На світлині: книгарня на вулиці Расін в Парижі, біля якої було застрелено С. Петлюру

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО:

„Народ мій є! Народ мій завжди буде!”

ДО 70-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Народився Василь Симоненко 8 січня 1935 р. на Полтавщині. Дитинство припало на роки війни, було трудним, голодним. Мати тяжко працювала, заробляючи горьований шматок хліба. Дитячі враження Василя Симоненка лягли в основу багатьох його поезій. І коли у вірші “Жорна” він згадує, як “материнські руки тягли за ручку камінь без кінця”, то і його дитячим рукам випало молоти на жорнах борошно на хліб насущний...

У 1952 р. Василь Симоненко вступив на факультет журналістики Київського університету, де водночас із ним навчалися Ю.Мушкетик, В.Шевчук, Т.Коломієць, С. Тельнюк.

Закінчивши університет, Василь працює в газеті ‘’Черкаська правда”, потім у “Молоді Черкащини”, власним кореспондентом “Робітничої газети”. Як журналіст він сміливо вторгався у різні сфери життя, різко критикував вияви бюрократизму, неуваги до трудівників, теплим словом відгукувався про добрих людей. Не втратили своєї цінності й до сьогодні його статті та відгуки на літературні твори, кінофільми та театральні спектаклі.

Як відомо, напровесні 1960 р. в Києві з волі пробудженого “відлигою” юнацтва був заснований Клуб творчої молоді, членів якого пізніше стали називати шістдесятниками. Василь Симоненко разом з Аллою Горською й Іваном Драчем, Ліною Костенко й Іваном Світличним, Євгеном Сверстюком і Василем Стусом, Миколою Вінграновським і Михайлом Брайчевським став душею і окрасою цього Клубу.

За участю Симоненка на основі незаперечних речових доказів для людства були відкриті братські могили жертв сталінізму на Лук’янівському і Васильківському кладовищах, у хащах Биківнянського лісу. За його участю тоді ж був написаний і відправлений до Київської міськради Меморандум із вимогою оприлюднити ці місця печалі й перетворити їх на національні меморіали.

Керована “вірними ленінцями” Київська міськрада брутально зігнорувала заклик поета до морального очищення перед нагло убієнними. Проте цей вчинок Василя Симоненка слід вважати високим громадянським подвигом і водночас власноручним вироком. Бо відтоді талановитий майстер слова опинився, за компартійною термінологією, “в сфері особливого зацікавлення відповідних державних органів”.

Скорботною епітафією звучать слова, записані Симоненком до свого щоденника 3 вересня 1963 р.: “Друзі мої принишкли, про них не чути й слова. Друковані органи стали ще бездарнішими й зухвалішими. “Літературна Україна” каструє мою статтю, знущається над моїми віршами. Кожен лакей робить, що йому заманеться... До цього ж можна додати, що в квітні були зняті мої вірші у “Зміні”, зарізані в “Жовтні”, потім надійшли гарбузи з “Дніпра” й “Вітчизни”.

Скільки в цих рядках гіркоти й доконечного суму!

Щоправда, на той час Василь уже точно знав, що йому лишилося три числиці до смерті. Знав давно, але будучи людиною мужньою і трохи фаталістичною, не скаржився на долю.

Смерть двадцятивосьмирічного лицаря української поезії уже чотири десятиліття оповита ядучим туманом загадок, легенд, міщанських пліток. Ні, в правдивості висновків патологоанатомів ніхто не сумнівається, а от що передувало тим висновкам... Не тільки в пору князювання “товариша” Щербицького в Україні , а навіть у роки горбачовської “перебудови” на цю тему було покладено якнайсуворіше табу.

Смерть Василя Симоненка була першою жертвою на шляху відродження тоталітарної системи в Україні.

Вже після смерті у 1964р. вийшла збірка поезій “Земне тяжіння”, у 1965р. - збірка новел “Вино з троянд”. Через три роки по смерті вийшли “Поезії”, де вміщено вірші з попередніх збірок і 20 ще не опублікованих творів. А потім - мовчанка, наче й не було Симоненка і його творчості.

Тільки у 1981 р. з’явилась збірка “Лебеді материнства”, а в 1984 р. ще одна книга “Поезії”. В другій половині 1980-х та на початку 1990 рр. в журналах опубліковано невідомі твори поета. Він прийшов до нас провісником нової доби України.

Саме розтоптану в роки сталінського свавілля людську гідність очищає від бруду, підносить з болота В.Симоненко. Одним із його найперших віршів, що справив враження вибуху в країні, де ще не відійшли духовні зашпори від постійного ляку, в якому жили-існували люди, є вірш “Ти знаєш, що ти людина...” Наче нічого нового, невідомого читачеві не говорить поет. Але вірш здатний перевернути душу, примушує замислитися над таким простим - і таким складним - питанням:

Ти знаєш, що ти - людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя - єдина,
Мука твоя — єдина.
Очі твої - одні.

Цей вірш має глибокий філософський підтекст. Людина повинна знати, що вона не бездушний гвинтик, повинна мати право на свободу, на визнання своєї людської гідності. Людина - це цілий світ. “На світі безліч таких, як я, але я, їй-богу, один”; “Ми - це безліч стандартних “я”, і безліч всесвітів різних” утверджує цю думку В.Симоненко у вірші „Я”. Як відчутні тут мотиви Помаранчевої революції: „Разом нас багато...”

Симоненкові боліло людське горе, він дошукувався першопричин його – і виносив на люди. Голос поета став голосом народної совісті, виразником правди, надії, віри народу.

Патріотична лірика, любов до рідної України посідає визначальне місце в творчості Симоненка. Він знайшов проникливі, яскраві образи, щоб передати силу любові до Батьківщини, до рідної української землі, до рідної матері, до прекрасної неньки нашої – України. Вірш „Лебеді материнства” тут є найбільш знаковим.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна
тільки Батьківщину.

Для неї жив і творив Симоненко.

Та, мабуть, найсильнішим, найбільш емоційним та художньо довершеним є вірш ‘’Задивляюся у твої зіниці”. Побудований вірш у формі звернення сина до матері – України.

Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать америки й росії,
коли я з тобою говорю.

У цих рядках казенна цензура побачила вияв націоналізму, зневагу до інших народів. Ці рядки довгий час були вилучені з вірша.

Новою, дужою, величною постає перед читачем велика любов поета - його Україна з голубими й тривожними ніби рань зіницями, його вродлива й горда мати, його неня, що дала йому мову, культуру, традиції, багатство. Її піднесено на п’єдестал великої пошани. І бути її сином для поета Василя Симоненка - це гордість і щастя, ніщо не може зупинити його на шляху боротьби за її волю та незалежність.

Україно, Ти - моя молитва,
Ти моя розпука вікова.
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Роздуми над гірким минулим, тривога за сучасне народу, бо вже було видно, що короткочасна, ейфорія “відлиги” завертає на морози, змушували поета замислитись і над тим, що є першопричиною зла, хто винен у пережитій трагедії. Ще у вірші *“Пророцтво 17-го року”* В. Симоненко гнівно звертається до “катів-тиранів” з попередженням про грядущу кару. Цей вірш з’явився після того, як Василь із друзями відвідали одне з місць поховання жертв сталінських репресій - Биківню. Ця подія збурила душу поета, загострила гнів і ненависть до тиранії. Він передрікає пришестя справедливого суспільства, коли

Встане правда і любов на світі,
І на сторожі правди стане труд.

Цій темі присвячений вірш *“Де зараз ви, кати мого народу?”* З гнівним пекучим сарказмом звертається поет до тих, хто десятиліттями гнітив і катував народ: “Де велич ваша, сила ваша де?»

Деякі рядки звучать як лозунги:

Народ мій є!
Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ.

Симоненко з повним правом виступає від імені народу, оскільки всім життям, кожним рядком своїх поезій довів це право. Хоч вірш і називається “Де зараз ви, кати мого народу?”, головний пафос його - в утвердженні безсмертя народу, впевненості в майбутньому. Поет висміює тупих бюрократів, байдужих чиновників, бездарних писак, усіх, хто стоїть на перешкоді новому.

В одному з найсильніших віршів - “Злодій” розповідається про те, як “Дядька затримали чи впіймали - Дядька в сільраду ескортували”, “дядька повчали й докоряли: “Як же вам, дядьку, не ай-ай-ай красти на полі свій урожай?” Та дядько знав без них, що красти погано, куди вже гірше ... Та крав він, якщо це можна назвати крадіжкою, з безвиході. Поет це добре розуміє і питає:

... Хто обікрав, обскуб його душу,
Хто його совісті руки зв’язав?

Це вони, оті демагоги, що кричали про “світле майбутнє”, вони “в’язи скрутили дядьковій вірі . І їх поет хоче прикликати до суду, їх, а не дядька.

Героями багатьох поезій В. Симоненка є люди праці - прості, звичайні, відверті, багаті духовно. Таким був і Василів дід Федір Трохимович, від якого онук узяв багато хорошого, зокрема доброту та любов до людей. Саме про нього написаний один з кращих віршів поета *“Дід умер”.*

„От і все.
Поховали старезного діда”.

І почали за прадавнім селянським звичаєм поминати покійного. Поминати не горілкою, а добрим словом: якою він був доброю людиною, як любив працювати. Дід був “хорошою людиною” - так просто і вичерпно дається в народі найвища оцінка людини, її моральним якостям. Дід житиме в праці й думках, у пам’яті внуків, яким він передавав свою пристрасть і гнів, радощі й муки. Отже, безсмертя людини - в праці, доброті, в тому, що вона зуміла передати нащадкам. Кожна людина заслуговує на пам’ять - чи то в граніті і бронзі, чи в людських душах і серцях. І треба вміти бачити і розуміти прекрасне й велике у живих - простих, звичайних, на перший погляд, людях. Треба любити їх.

Сила поезії Симоненка в безмежній щирості й справедливості. У нього, як писав Шевченко, „нема зерна неправди за собою”, і є велична любов до людини.

Л. Сотниченко-Гафінова,
голова Черкаської ОО КУН

Шеф-редактор **Олексій Івченко**

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**

Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров’яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!